

Arrest

nr. 204 150 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 10 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 20 oktober 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag wordt op 13 maart 2017 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Tegen die beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer 203 938. Dezelfde dag wordt verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing:

“bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw,
Naam, voornaam: C., N. (...)
Geboortedatum: 16.01.1989
Geboorteplaats: /
Nationaliteit: Mongolie

Wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving;

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houden te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt op geen enkele wijze rekening met het gezinsleven van verzoekster met dhr. P. (...). Zulks wordt nochtans uitdrukkelijk voorgeschreven door art. 74/13 Vreemdelingenwet: (...). In casu heeft de Staatssecretaris onbetwistbaar kennis van het gezinsleven van verzoekster met dhr. P. (...):

- De Staatssecretaris heeft kennis van de intentie om te huwen gelet op de verklaring tot wettelijke samenwoning dd. 14 februari 2017;

- In de aanvraag o.g.v. art. 9bis Vw. wordt het gezinsleven uitdrukkelijk geïndiceerd en toegelicht, o.a. aan de hand van verklaringen;

Aangezien de bestreden beslissing niets vermeldt ter zake het gezinsleven van verzoekster en dhr. P. (...), en aangezien uit het administratief dossier niet blijkt dat met dit gezinsleven rekening werd gehouden, dient een schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet te worden aangenomen”.

2.1.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 oktober 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf indient op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt op 13 maart 2017 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Tegen die beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder rolnummer X. De Raad verwerpt met arrest nr. 204 149 van 22 mei 2018 het beroep.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op dezelfde dag waarop de voornoemde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Uit die beslissing blijkt dat werd ingegaan op de aangehaalde relatie van verzoekster. De intentie te huwen geeft geen verblijf van rechtswege.

Uit het administratief dossier blijkt dat rekening werd gehouden met de elementen voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit de synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt de volgende afweging:

“in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind: geen kinderen in het dossier

2) Gezin- en familieleven: het feit dat haar partner hier werkt, het gaat maar over een tijdelijke scheiding in afwachting van haar visum

3) *Gezondheidstoestand: geen medische elementen aangehaald waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat is te reizen.*"

Verzoeksters kritiek dat geen rekening gehouden werd met de relatie met haar partner, kan niet worden bijgetreden. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 12 EVRM, artikel 23 BUPO, de materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

"Beide bepalingen voorzien in het recht om te huwen, en vinden per analogiam toepassing op de wettelijke samenwoning. In casu was de Staatssecretaris op de hoogte van de verklaring tot wettelijke samenwoning van verzoekster. Het kan niet aanvaard worden dat verzoekster verhinderd wordt om de verklaring van wettelijke samenwoning af te leggen en te participeren aan het onderzoek naar de beoogde duurzaamheid van de wettelijke samenwoning. Terzake kan verwezen worden naar de bepalingen van de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf: (...). Hierin wordt uitdrukkelijk bepaald dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een verklaring tot wettelijke samenwoning werd afgelegd. Uit deze bepaling kan logischerwijze worden afgeleid dat na het afleggen van een verklaring tot wettelijke samenwoning geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleverd. Indien de Omzendbrief bepaalt dat het (eerdere) bevel niet meer kan worden uitgevoerd wanneer een verklaring tot wettelijke samenwoning werd afgelegd, dient hier per analogiam (of zelf a fortiori) uit te worden afgeleid dat geen nieuw bevel kan worden afgeleverd na het afleggen van de verklaring tot wettelijke samenwoning. In casu werd de verklaring tot wettelijke samenwoning afgelegd op 14 februari 2017, zodat haar nadien geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend. Zulke houding is strijdig met de artikelen 8 EVRM en art. 23 BUPO."

2.2.2. Verzoekster betoogt dat verweerder op de hoogte was van haar wettelijke samenwoonst. Zij verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 op grond waarvan een bevel om het grondgebied te verlaten niet zou kunnen worden uitgevoerd indien er een verklaring tot wettelijke samenwoonst werd afgelegd.

Vooreerst wordt gesteld dat omzendbrieven geen dwingende regels kunnen toevoegen aan de wet en dat de in omzendbrieven vervatte onderrichtingen op zich niet juridisch afdwingbaar zijn (RvS 13 februari 2002, nr. 103.532; RvS 3 maart 2003, nr. 116.627).

De omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalt onder punt 2 *"Opschorting van de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten"* dat in het geval een verklaring van wettelijke samenwoning wordt afgelegd de minister of zijn gemachtigde niet zal overgaan tot de uitvoering van dit bevel. Hieruit blijkt dat het bevel niet kan worden uitgevoerd indien er een ontvangstbewijs wettelijke samenwoonst werd afgeleverd. Hieruit blijkt echter niet dat het bestuur niet kan overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. In casu maakt verzoekster niet het voorwerp uit van een gedwongen verwijdering, waardoor haar kritiek niet dienstig is.

Verzoekster toont niet aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst en daar een visum aan te vragen om zo op geldige wijze het grondgebied te betreden en vanuit legaal verblijf desgevallend een aanvraag gezinshereniging in te dienen in functie van haar partner met wie zij verklaart twee jaar een relatie te hebben. Artikel 23 BUPO en artikel 12 EVRM betreffen het recht om te huwen en een gezin te stichten. Deze door verzoekster opgeworpen schending kan niet dienstig worden aangevoerd nu de beslissing haar niet het recht ontzegt om te huwen of een gezin te stichten. Artikel 12 van het EVRM houdt een recht in om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoekster toont niet aan en het blijkt ook niet

dat zij niet kan huwen in Mongolië. Daargelaten de vraag of het IVBPR rechtstreekse werking kan ontleend worden volstaat een verwijzing naar het gestelde over artikel 12 van het EVRM.

Verzoekster laat na uiteen te zetten op welke wijze de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM zouden zijn geschonden. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC